

her, om, hvad det så i øvrigt er for prioriteringer, vi skal have.

Men min pointe er, at netop med den strategi, der ligger som grundlag for beslutningsforslaget, gør vi det muligt på langt sigt at komme ud af Afghanistan en dag ved at uddanne endnu flere afghanske sikkerhedsstyrker.

Kl. 13:40

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Frank Aaen som ordfører:

Kl. 13:40

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Selv om vi i Enhedslisten ikke er enige med Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet om at støtte det her lovforslag, synes jeg alligevel, at der skal være en tak til de tre oppositionspartier, SF, Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet, som trods alt kom lidt nærmere på den vigtige debat, som det her drejer sig om, og som var ved at forsvinde i krig og hysteri i den periode, hvor det var VKO's ordførere, der prægede debatten. Man prøvede at lade, som om der her kun var ét svar, og havde man et spørgsmål at stille, var man bare på Talebans side.

Jeg mener i virkeligheden, at af hensyn til de danske soldater, af hensyn til dem, der dør – husk, hvor mange afghanske børn og civile, der dør – af hensyn til dem, det her går ud over, så er det altså en lidt mere alvorlig sag, synes jeg, end det hidtil så ud til at skulle være i dagens diskussion. Når jeg siger det, er det, fordi vi alle sammen bekymrer os for afghanernes fremtid. Det folk har lidt enormt, og vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe afghanerne til en bedre og mere fredelig og mere rig fremtid, og derfor er det da helt på sin plads.

Når vi ser på, hvordan krigen i Afghanistan udvikler sig, hvordan det kun er et fåtal, det går rigtig, rigtig godt for, og hvordan langt mere nøgterne analyser – vi får dem desværre ikke fra officiel dansk side, men fra USA, fra England, fra andre lande – viser, at det faktisk ikke går godt, og at NATO og USA ikke er på vej til at vinde krigen i Afghanistan militært, er det jo afgørende vigtigt at få debatteret, hvad mulighederne er. Vi er ikke ganske enige, men det må i hvert fald være en forudsætning – og ikke bare i orden – at vi kan føre sådan en debat her i Folketinget om, om vi er på rette spor. Se bare, hvad der er sket i de seneste dage. Flere hundrede lastbiler med NATO-udstyr er blevet brændt af i Pakistan. Det er dag efter dag, vi hører om en ny, dårlig udvikling i området, og vi må tilføje,

at det jo ikke er nogen stabil region, Afghanistan ligger i. Det er jo et af de steder i verden, hvor det virkelig ulmer, og hvor det ulmer med atommagter og vi ikke ved, hvad det kan føre til, og der må vi jo erkende, at Afghanistans udvikling er med til at præge hele regionens udvikling. Det understreger da endnu mere alvoren i at overveje, hvordan vi får fred i Afghanistan.

Derfor vil jeg sige, at det er afgørende nødvendigt at få det diskuteret og få ændret strategi, og det gælder i virkeligheden ikke kun Afghanistan; det gælder også andre konflikter, hvor krig og anvendelse af militær og bomber og fly er blevet til en alt for dominerende tildragelse i forhold til at løse sikkerhedsproblemerne. Jeg mener, at det er nødvendigt at vende os væk fra Bushs doktrin om, at bare vi bomber, så bliver verden nok bedre. Det er nødvendigt at begynde at diskutere en ny sikkerhedspolitik tænkning end den, der har domineret Vesten i en årrække, hvor vi er gået fra at satse militært til at satse civilt, hvor vi går fra at satse på krig til at satse på forhandling og helt konkret i Afghanistan underbygge alle de muligheder, der måtte være for at finde en forhandlingsløsning. Jeg tænker selvfølgelig ikke på Al-Queda eller de mest ekstreme religiøse kræfter, der opererer i Pakistan, det tror jeg ikke på, men alle siger, at der er gode muligheder for at lave forhandlingsløsninger, der rækker langt ind i gruppen af dem, der i dag bekæmper NATO. Det er da en mulighed, man skal prøve at udnytte.

Vores opfattelse er, at vi så hurtigt som muligt skal have trukket USA og NATO ud af Afghanistan, og der tænker jeg ikke mindst på USA, som altså endnu mere ekstremt end andre bomber, før de har set efter, hvad det er, de bomber, og så skal vi samtidig tænke på nogle andre løsninger. Jeg hører nemlig heller ikke til dem, der mener, at man bare skal trække sig ud – hu hej, så kan I have lov at passe jer selv, afghanerne. Vi er nødt til at tænke det ind i et forløb, hvor vores løsning har været og stadig væk er, at man prøver at få en forhandlingsløsning mellem de vigtigste grupper, at man prøver i internationalt regi at få aftalt en fredsbevarende styrke, som, hvis der bliver lavet en aftale, kan gå ind og hjælpe den aftale til at kunne udvikle sig, sådan at vi også holder de værste ekstremister ude og samtidig sørger for at skabe ro i Afghanistan til en civil udvikling.

Kl. 13:45

Man kan sige meget om afghanerne, og jeg ved godt, at vi har sådan en folkefortælling om,